

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžf/78/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201919
Dátum vydania rozhodnutia:	15.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201919.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Ivana Rumanu v právnej veci žalobcu: Weindel Logistik Service SR, spol. s r.o., Námestie SNP 15, Bratislava, zastúpeného JUDr. Eugenom Kostovčíkom, advokátom, Gelnická 33, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Vázovova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného zo dňa 13.10.2011 č. I/222/19038-107776/2011/992895-r, č. I/222/19038-107778/2011/992895-r, č. I/222/19038-107780/2011/992895-r, č. I/222/19038-107781/2011/992895-r, č. I/222/19038-105511/2011/992895-r, č. I/222/19038-107772/2011/992895-r, č. I/222/19038-107773/2011/992895-r, č. I/222/19038-107782/2011/992895-r, č. I/222/19038-107788/2011/992895-r, č. I/222/19038-107784/2011/992895-r, č. I/222/19038-107789/2011/992895-r, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/202/11-184, 2S/156-165/12 zo dňa 20. júna 2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky nepredloží v tomto štádiu súdneho konania Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke podľa článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, na návrh predložený žalobcom Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 11.01.2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/202/11-184, 2S/156-165/12 zo dňa 20. júna 2012 m e n í tak, že rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.10.2011 č. I/222/19038-107776/2011/992895-r, č. I/222/19038-107778/2011/992895-r, č. I/222/19038-107780/2011/992895-r, č. I/222/19038-107781/2011/992895-r, č. I/222/19038-105511/2011/992895-r, č. I/222/19038-107772/2011/992895-r, č. I/222/19038-107773/2011/992895-r, č. I/222/19038-107782/2011/992895-r, č. I/222/19038-107788/2011/992895-r, č. I/222/19038-107784/2011/992895-r, č. I/222/19038-107789/2011/992895-r v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami Daňového úradu Bratislava I zo dňa 18.07.2011 č. 600/232/161600/11/Vrá, č. 600/232/161611/11/Vrá, č. 600/232/161617/11/Vrá, č. 600/232/161619/11/Vrá, č. 600/232/161622/11/Vrá, č. 600/232/161634/11/Vrá, č. 600/232/161637/11/Vrá, č. 600/232/161640/11/Vrá, č. 600/232/161643/11/Vrá, č. 600/232/161668/11/Vrá, č. 600/232/161682/11/Vrá podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1.452 € a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 11.564,74 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Eugen Kostovčík, advokát, Košice, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 2S/202/11-184, 2S/156-165/12 zo dňa 20.06.2012 Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného uvedených v záhlaví tohto rozsudku. Uvedenými rozhodnutiami boli potvrdené dodatočné platobné výmery Daňového úradu Bratislava I zo dňa 18.07.2011 (ďalej len správca dane) č. 600/232/161600/11/Vrá, č. 600/232/161611/11/Vrá, č. 600/232/161617/11/Vrá, č. 600/232/161619/11/Vrá, č. 600/232/161622/11/Vrá, č. 600/232/161634/11/Vrá, č. 600/232/161637/11/Vrá, č. 600/232/161640/11/Vrá, č. 600/232/161643/11/Vrá, č. 600/232/161668/11/Vrá, č. 600/232/161682/11/Vrá o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi za zdaňovacie obdobie február až december 2008 podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom ku dňu vydania administratívnych rozhodnutí (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.).

Krajský súd rozsudok odôvodnil s ohľadom na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie tým, že na uplatnenie odpočtu dane musia mať nadobudnuté tovary alebo služby priame a bezprostredné spojenie s výstupnými plneniami, ktoré sú dôvodom pre uplatnenie práva na odpočet, pričom odpočítaná môže byť len tá suma dane, ktorou boli priamo zaťažené jednotlivé nákladové prvky zdaniteľného plnenia. Súd sa stotožnil s názorom správcu dane, že daň vyrubená z hodnoty dovezeného tovaru, zaplatená pri prepustení tovaru do colného režimu voľný obeh, nie je priamo a bezprostredne spojená so službami zabalenia a skladovania, hoci ide o hlavnú ekonomickú aktivitu žalobcu. Táto daň sa vzťahuje na hodnotu tovaru, ktorý mohol na svoje podnikanie použiť len jeho vlastník, pretože náklady na obstaranie tohto tovaru sú len jeho nákladmi a tieto sa nemôžu premietnuť do ceny zdaniteľných obchodov žalobcu, pretože žalobca tieto náklady nevynaložil. Náklady spojené s dovozom tovaru sú v priamom a bezprostrednom spojení len so zdaniteľnými obchodmi toho subjektu, ktorý tovar ďalej použije na svoje dodávky (podnikanie) a tým nie je žalobca, ale vlastník tovaru. Daň z hodnoty tovaru, ktorej odpočet si žalobca uplatnil na vstupe, nefakturoval na výstupe z hodnoty prebaleného tovaru, ale fakturoval a odviezol len daň z hodnoty poskytnutých služieb. Cena tovaru, z ktorého bola uplatnená daň, teda nebola prvkom tvoriacim cenu plnenia, ktoré poskytol žalobca na výstupe.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) zmenil rozsudok krajského súdu č. k. 2S/202/11-184, 2S/156-165/12 a zrušil rozhodnutia žalovaného zo dňa 13.10.2011 uvedené v záhlaví tohto rozsudku a vec vrátil žalovanému na ďalšie konania. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania. V dôvodoch uviedol, že napadnutý rozsudok je podľa jeho názoru nepresvedčivý a vnútorne rozporný. Uviedol, že súd prijatý záver o tom, že žalobca nenadobudol tovar do svojho vlastníctva, a preto ho nemohol použiť ďalej na svoje ďalšie dodávky ako platiteľ, ozrejmil veľmi priamočiaro bez požadovanej konfrontácie s právnym záverom žalobcu. Daňové povinnosti a nároky vznikajú výlučne na základe zákona, v danom prípade zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom ku dňu vydania administratívnych rozhodnutí (ďalej len zákon č. 222/2004 Z.z.) a zákona č. 199/2004 Z.z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 199/2004 Z.z.). Ak sú splnené podmienky v uvedených zákonoch, potom bez ohľadu na ďalšie skutočnosti vzniká daňová povinnosť a nárok na odpočítanie dane. Pokiaľ by nárok na odpočítanie dane bol spojený s vlastníckym právom, resp. ak by sa použitie tovaru obmedzovalo len na jeho predaj, potom by to muselo byť v zákone výslovne uvedené. Vlastnícky vzťah, resp. právo nakladať s tovarom ako vlastník je rozhodujúce len pri vzniku daňovej povinnosti podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. Táto podmienka sa nevzťahuje na inštitút dovozu tovaru podľa § 21 ods. 1 písm. a/ a ani na uplatnenie nároku na odpočítanie dane podľa § 49 zákona č. 222/2004 Z.z. Z ustanovenia § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. a ani z príslušných ustanovení Smernice Rady 2006/112/ES nevyplýva, že použitie (nadobudnutého) tovaru je podmienené jeho nadobudnutím do vlastníckeho práva.

Žalobca poukázal na § 3 ods. 3 veta prvá zákona č. 222/2004 Z.z. a na čl. 9 ods. 1 Smernice Rady 2006/112/ES. Pojem ekonomická činnosť, resp. podnikanie nie je možné interpretovať tak ako to urobil žalovaný, keď ho zúžil na použitie tovaru na jeho predaj v tuzemsku, dodanie tovaru do iného členského štátu alebo vývoz do tretieho štátu a ani tak, ako to urobil prvostupňový súd, teda, že musí ísť o zhodnotenie tovaru na vlastný účet a s týmto zhodnotením tovar použiť ďalej na svoje ďalšie dodávky. Žalobca v zmysle čl. 9 ods. 1 Smernice Rady 2006/112/ES využíval (cudzí) tovar na účely získania príjmu, teda použil ho na podnikanie. Odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. je nutné interpretovať v prepojení s ustanovením § 3 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z.z. tak, že dopočítanie dane je podmienené rozsahom jeho použitia pre účely uskutočňovania ekonomickej činnosti platiteľa dane.

V prípadoch riešených Súdnyim dvorom Európskej únie vo veci C-98/98 Midland Bank plc. a C-465/03 Kretztechnik nejde o skutkovo zhodné a ani podobné prípady s prejednáványm prípadom. V predmetných veciach prijaté tovary alebo služby neboli v plnej miere využité pre účely uskutočňovania ekonomickej činnosti, preto nebolo možné v plnom rozsahu uplatniť odpočítanie dane. V prípade žalobcu prijaté tovary boli v plnej miere využité pre účely uskutočňovania ekonomickej činnosti. V prípade Midland Bank v súvislosti s prijatými plneniami vznikli výdavky, ktoré neboli súčasťou ceny zdaniteľných plnení na výstupe. Podľa Súdneho dvora Európskej únie výdavky, ktoré nie sú súčasťou ceny zdaniteľných plnení na výstupe, priamo a bezprostredne nesúvisia s plneniami na výstupe a nie je možné daň odpočítať. Z uvedeného vyplýva, že aplikácia uvedeného kritéria je podmienená tým, že výdavky spojené s prijatými plneniami vznikli. Ak výdavky nevznikli, potom nemôžu byť súčasťou ceny zdaniteľných plnení, ale ani ceny plnení, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami a uvedené kritérium nie je možné aplikovať.

Spoločný systém DPH zaručuje neutralitu, čo sa týka daňového bremena všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na účely a výsledky týchto činností pod podmienkou, že tieto v zásade podliehajú DPH. Režim odpočtov zavedený Smernicou Rady 77/388/EHS má za cieľ úplne zbaviť podnikateľa bremena DPH splatnej alebo zaplatenej v rámci všetkých jeho hospodárskych činností. Žalobcovi na základe rozhodnutia colných orgánov, z ktorého vychádzal aj prvostupňový súd, vznikla pri dovoze tovaru a jeho prepustením do colného režimu voľný obeh podľa § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť. Žalobca daň podľa § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z.z. zaplatil a v zmysle § 49 ods. 2 písm. d/ v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. si uplatnil odpočítanie tejto dane. Výklad zákona č. 222/2004 Z.z. nie je možné prispôbiť nesprávnemu postupu colných orgánov. Takýto výklad podľa názoru žalobcu popiera jeho účel a význam a je v rozpore s princípom neutrality dane z pridanej hodnoty, ako jedného zo základných mechanizmov fungovania dane z pridanej hodnoty.

Napriek tomu, že krajský súd sa v podstate stotožnil so závermi daňových orgánov je toho názoru, že colný režim voľný obeh, z ktorého vyplynula žalobcovi daňová povinnosť, bol pri dovoze tovaru určený nesprávne a colnica mala určiť colný režim aktívneho zušľachtovacieho styku v podmiennečnom systéme. Žalobca v novembri 2006 požiadal colné orgány o povolenie k dočasnému dovozu tovaru za účelom spracovania v režime aktívneho zušľachtovacieho styku v podmiennečnom systéme. Na základe uvedenej žiadosti colný úrad vydal povolenie použiť colný režim aktívny zušľachtovací styk. Colné orgány však následne dospeli k záveru, že režim aktívny zušľachtovací styk mohol byť uplatňovaný len na čokoládové výrobky, na ostatný dovážaný tovar mal byť uplatňovaný colný režim voľného obehu. V januári 2007 musel žalobca požiadať o zmenu predchádzajúceho rozhodnutia. Žalobca žiadosťou z októbra 2007 opätovne žiadal o povolenie k dočasnému dovozu všetkého tovaru za účelom spracovania v režime aktívneho zušľachtovacieho styku v podmiennečnom colnom režime. Colný úrad neakceptoval požiadavku zaradiť do uvedeného režimu hračky a obalový materiál a režim aktívneho zušľachtovacieho styku bol naďalej uplatňovaný len na čokoládové výrobky. Na ostatný dovážaný tovar sa naďalej uplatňoval colný režim voľného obehu. Zákonná úprava vzťahujúca sa k podmienkam pre uplatnenie nároku na odpočet DPH pri dovoze tovaru je viazaná na existenciu prepustenia tovaru do príslušného colného režimu. Podľa toho, do akého colného režimu je tovar prepustený sa odvíjajú ďalšie právne dôsledky vzťahujúce sa k prepustenému tovaru. Z rozsudku prvostupňového súdu podľa názoru žalobcu

vyplýva, že postup colných orgánov pri určení režimu voľný obeh bol prijatý v zrejmom omyle. Právnym dôsledkom nesprávneho rozhodnutia colného orgánu v konečnom dôsledku bolo to, že žalobcovi nárok na odpočítanie dane nevznikol.

Na záver žalobca poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie v súvislosti s dobromyseľnosťou a s následným nárokom na odpočítanie dane, z ktorej vyplýva, že nezákonné konanie dodávateľov nemôže mať vplyv na odpočítanie dane, ak platiteľ dane nevedel alebo nemohol vedieť o nezákonnom konaní. Odopretím nároku na odpočítanie dane by išlo o založenie systému zodpovednosti bez zavinenia, ktorý prekračuje rozsah nevyhnutný na ochranu práv verejných financií (napr. rozsudky Súdneho dvora Európskej únie C-384/04 Federation of Technological Industries a i., bod 32, C-271/06 Netto Supermarkt, bod 23 a v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 Mahagében kft. a Péter Dávid bod 48). Podľa žalobcu aj keď v daných rozsudkoch išlo o nezákonné konanie v obchodných vzťahoch, vzhľadom na princíp neutrality DPH založený na nároku na odpočítanie dane, považoval za správne, argumentáciu z týchto rozsudkov aplikovať aj na postup žalobcu pri odpočítaní dane, ktorý bol vyvolaný nesprávnym rozhodnutím colných orgánov.

Dňa 11.01.2013 (piatok) o 16:40 hod. doručil právny zástupca žalobcu elektronicky vedúcej spisovej kancelárie správneho kolégia na Najvyššom súde Slovenskej republiky a členovi senátu JUDr. Ivanovi Rumanovi návrh na podanie žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (v prípade, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky mieni potvrdiť rozsudok Krajského súdu v Bratislave). Zároveň o uvedenej skutočnosti mal telefonicky informovať člena senátu JUDr. Ivana Rumanu, ktorý spísal a založil do spisu úradný záznam. K termínu nariadeného vyhlásenia rozhodnutia nebolo najvyššiemu súdu doručené uvedené podanie v súlade s § 42 ods. 1 O.s.p. v písomnej forme.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na ustanovenia § 12, § 2 ods. 1 písm. d/ a § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z.z. Dovezený tovar bol v colnom konaní prepustený do tuzemska, pretože vyrubené clo a daň žalobca uhradil. Predmetom dane bol tovar dovezený do tuzemska, a podľa dohody so zahraničnou osobou žalobca tovar skladoval a prebalil. Z toho vyplýva, že predmet dane, teda tovar, nadobudla v tuzemsku zahraničná osoba, nie žalobca. Po vykonaní objednaného prebalenia tovaru bol tovar dodaný podľa pokynov vlastníka - zahraničnej osoby do tretích štátov alebo do iných členských štátov. Právo na odpočítanie dane v danom prípade upravuje § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z., právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d/ má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca. Žalobca mal doklad, v ktorom bol uvedený ako príjemca, zaplatil daň colnému orgánu, ale pre nárok na odpočítanie dane nesplnil prvú vetu § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z., ktorá znie: „Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ“. Žalobcovi nikdy z tohto tovaru nevznikla daňová povinnosť, pretože tovar nepoužil priamo na svoje zdaniteľné plnenia. Žalobca uviedol, že splnil podmienku na uplatnenie práva na odpočítanie dane uvedenú v § 49 ods. 2 písm. d/ a nadväzne v § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z., mal dovozný doklad, na ktorom bol uvedený ako príjemca a zaplatil daň pri dovoze tovaru. Podľa názoru žalovaného, aby žalobca mal právo na plný nárok na odpočítanie dane z tovaru uvedeného na JCD, musí existovať priame a bezprostredné spojenie medzi plneniami na vstupe a plneniami na výstupe. Žalobca má nárok na odpočítanie dane vtedy, keď s tovarom, z ktorého si uplatňuje právo na odpočítanie dane, môže nakladať ako vlastník, teda keď tovar použije na uskutočnené plnenia, vznikne mu daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. V danom prípade žalobcovi daňová povinnosť nevznikla, pretože s tovarom nemohol disponovať podľa svojej vôle ako jeho vlastník, nepoužil tento tovar na zdaniteľné obchody, na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ. Dodaním tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. účinného v roku 2008, je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník. Žalobca má nárok na odpočítanie dane z tých tovarov a služieb, ktoré bezprostredne súvisia so službou, ktorú vykonal a vyfakturoval, a to je prebalenie a skladovanie predmetného tovaru. Vykonávanie týchto služieb má žalobca zapísané aj v

predmete činnosti v Obchodnom registri SR.

Odpočítanie a uplatnenie dane je právom platiteľa po splnení všetkých podmienok, ktoré stanovuje zákon č. 222/2004 Z.z., ktorý kladie prísnejšie kritériá na možnosť uplatniť si odpočítanie dane. Skutočnosť, že platiteľ uhradil DPH vyrubenú colným orgánom neznamena, že túto daň si platiteľ môže na základe samotnej úhrady odpočítať. Základným predpokladom je, aby platiteľ preukázal, že sú splnené všetky požadované podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane. V danom konaní platiteľ nepreukázal, že tovar uvedený na JCD, z ktorého si uplatnil daň, použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ. Z tvrdenia žalobcu, že z uvedeného ustanovenia zákona nevyplyva, že tento vzťah k tovaru musí byť vlastnícky, vyplýva otázka, aký by mal byť tento vzťah žalobcu k tovaru, aby mohol subjekt ako platiteľ dane použiť tento tovar na svoje dodávky tovarov a služieb. Z toho jednoznačne vyplýva, že iba vlastník tovaru môže s tovarom disponovať podľa svojej vôle, teda použiť tovar na svoje zdaniteľné plnenia na výstupe. Vlastnícky vzťah je podstatný aj pri vzniku daňovej povinnosti.

Pri skladovaní, prebalení a odoslaní tovaru žalobca vykonával úkony podľa pokynov vlastníka tovaru. Žalobca pri svojej činnosti nezmenil podstatu tovaru, jeho zloženie, úžitkovú hodnotu, vlastnosti, neprepracoval tovar. Zmenil sa obal tovaru, pretože vlastník tovaru objednal prebalenie tovaru, ktoré žalobca zahraničnej osobe vyfakturoval. Žalobca nemohol tovar použiť na svoje dodávky tovarov a služieb, pretože s týmto tovarom nakladal a obchodoval zahraničný subjekt podľa svojej vôle. Právo na odpočítanie je spojené s priamym použitím tovaru platiteľom na jeho použitie, obchodovanie. Žalobca uhradil daň z JCD vyrubenú colným orgánom za tovar zahraničnej spoločnosti a tento výdavok si uplatnil v podaných daňových priznaniach, pričom tento výdavok sa nepremietol na výstupe, netvoril cenu zdaniteľného plnenia za tovar, čo ani nemohol, pretože tovar si zahraničná osoba ponechala vo svojom vlastníctve a žalobca ním nedisponoval. Žalovaný tiež poukázal na rozsudok vo veci C-408/98 Abbey National, podľa ktorého právo na odpočet dane, ktorej podlieha nadobudnutie tovaru alebo služieb na vstupe predpokladá, že výdavky vynaložené na ich nadobudnutie patria k podstatným prvkom tvoriacim cenu zdaniteľných plnení na výstupe, pri ktorých vzniká právo na odpočet. Systém odpočítania dane má za cieľ zmierniť záťaž, ktorú pre podnikateľa predstavuje DPH splatná alebo zaplatená pri výkone všetkých jeho hospodárskych činností. Spoločný systém DPH v dôsledku toho zabezpečuje úplnú daňovú neutralitu všetkých hospodárskych činností bez ohľadu na ich účel alebo výsledky týchto činností pod podmienkou, že v zásade podliehajú DPH (rozsudok vo veci C-465/03 Kretztechnik). Z týchto rozsudkov podľa názoru žalovaného vyplýva, že žalobca nespĺnil podmienku, aby prijaté plnenia priamo a bezprostredne súviseli s uskutočnenými plneniami na výstupe. Výdavky vynaložené na nadobudnutie tovaru (odpočítaná DPH z tovaru na JCD) netvorili podstatný prvok tvoriaci cenu plnenia na výstupe, pri ktorých vzniká právo na odpočítanie dane. Náklady na nadobudnutie tovaru (DPH na vstupe) neboli nikdy ani sčasti premietnuté do ceny plnenia za tovar (DPH na výstupe). Výdavky žalobcu, z ktorých má právo odpočítať daň boli za skladovanie a prebalenie tovaru a tieto výdavky na výstupe zahraničnej osobe žalobca aj vyfakturoval. Tieto výdavky priamo a bezprostredne súvisia s plneniami žalobcu na výstupe (s balením a skladovaním), tvoria cenu zdaniteľného plnenia poskytnutého žalobcom, preto z nich vzniklo žalobcovi právo na odpočítanie dane. Žalovaný tiež uviedol, že žalobca s tovarom nepodnikal, na získanie príjmu vyfakturoval náklady za služby súvisiace so skladovaním a prebalením tovaru.

Princíp fungovania dane a podmienky hospodárskej súťaže vychádzajú z európskej legislatívy, ale je potrebné, aby boli dodržané všetky zákonné podmienky, ktoré vyplývajú pre daňové subjekty. Žalovaný tiež uviedol, že na prejednávany prípad nie je možné aplikovať rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-384/04, C-271/06, C-80/11 a C-142/11, ktoré pojednávajú o podvodnom konaní subjektov, keď platiteľ dane nevedel, alebo nemohol vedieť o podvodnom konaní svojich partnerov. Žalovaný v tomto prípade konanie žalobcu nespájal s podvodným konaním. Žalobca však nemohol byť dobromyseľný a predpokladať v dobrej viere, že zaplatením dane vyrubenej colnicou splnil zákonné podmienky a môže si uplatniť právo na jej odpočítanie podľa zákona č. 222/2004 Z.z. Ako platiteľ dane musel mať vedomosť o zákone č. 222/2004 Z.z., ktorý stanovuje podmienky, ako a kedy si môže platiteľ uplatniť nárok na odpočítanie dane. Nie je dostačujúce daň zaplatiť colnému orgánu, je potrebné splniť všetky podmienky kumulatívne. Na záver tiež poukázal na § 5 zákona č. 222/2004 Z.z. platného a

účinného v danom čase. V prípade, ak by sa zahraničná osoba zaregistrovala pre DPH, tak by bola platiteľom dane so všetkými právami a povinnosťami. Táto osoba by bola uvedená ako príjemca tovaru na JCD a po splnení všetkých zákonných povinností by mala právo odpočítať daň z tovaru uvedeného na JCD. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, pretože v danej veci bol skutkový ako aj právny stav zistený správne.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) po vyjadrení člena senátu JUDr. Ivana Rumanu, že je bez pomeru k veci a k JUDr. Kostovčíkovi, právnenému zástupcovi žalobcu, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, hlasovaním členov senátu v pomere 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 01.05.2011) rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu administratívneho spisu senát odvolacieho súdu zistil, že Daňový úrad Bratislava I vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie február - december 2008 o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 600/322/129882/2011/Cib zo dňa 01.06.2011.

Dňa 18.07.2011 boli vydané dodatočné platobné výmery, ktorými Daňový úrad Bratislava I vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel dane z pridanej hodnoty za obdobia február 2008 - december 2008. Žalobca podal proti týmto dodatočným platobným výmerom odvolania, ktorým žalovaný nevyhovel a prvostupňové rozhodnutia potvrdil. V odôvodnení rozhodnutí žalovaný poukázal na zistenia správcu dane, podľa ktorých žalobca v zdaňovacích obdobiach február až december 2008 doviezol na základe dovozných dokladov ako príjemca a deklarant na územie Slovenskej republiky tovar zo Švajčiarska, Hong Kongu a Číny a uhradil colnému orgánu daň z pridanej hodnoty z tovaru uvedeného na jednotných colných deklaráciách (JCD). Dovezený tovar (s právnym významom pre posúdenie tejto veci) bol prepustený do colného režimu voľný obeh. Žalobca dovezený tovar umiestnil vo svojich skladovacích a prevádzkových priestoroch, kde ho prebalil podľa požiadaviek zahraničného zákazníka. Tovar po prebalení vyviezol z tuzemska do tretích krajín v prospech spoločnosti Kraft Foods Schweiz GmbH, ktorá bola po celú dobu umiestnenia tovaru v tuzemsku jeho vlastníkom, pričom po vykonaní prebalenia tovaru fakturoval žalobca švajčiarskemu odberateľovi len objednané služby - copakingu.

Žalobca v novembri 2006 požiadal colné orgány o povolenie k dočasnému dovozu tovaru za účelom spracovania v režime aktívneho zušľacht'ovacieho styku v podmienenom systéme. Na základe uvedenej žiadosti colný úrad vydal povolenie použiť colný režim aktívny zušľacht'ovací styk. Colné orgány však následne dospeli k záveru, že režim aktívny zušľacht'ovací styk mohol byť uplatňovaný len na čokoládové výrobky, na ostatný dovážaný tovar mal byť uplatňovaný colný režim voľného obehu. V januári 2007 musel žalobca požiadať o zmenu predchádzajúceho rozhodnutia. Žalobca žiadosťou z októbra 2007 opätovne žiadal o povolenie k dočasnému dovozu všetkého tovaru za účelom spracovania v režime aktívneho zušľacht'ovacieho styku v podmienenom colnom režime. Colný úrad neakceptoval požiadavku zaradiť do uvedeného režimu hračky a obalový materiál a režim aktívneho zušľacht'ovacieho styku bol naďalej uplatňovaný len na čokoládové výrobky. Na ostatný dovážaný tovar sa naďalej uplatňoval colný režim voľného obehu. Zákonná úprava vzťahujúca sa k podmienkam pre uplatnenie nároku na odpočet DPH pri dovoze tovaru je viazaná na existenciu prepustenia tovaru do príslušného colného režimu. Podľa toho, do akého colného režimu je tovar prepustený sa odvíjajú ďalšie právne dôsledky vzťahujúce sa k prepustenému tovaru.

Podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. ak sa u daňového subjektu vykoná daňová kontrola alebo opakovaná daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia (§ 15 ods. 13)

dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo hlásení alebo dodatočnom hlásení alebo ak sa daň zistená po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcovi dane po daňovej kontrole, alebo ak sa odlišuje od rozdielu dane v dodatočnom platobnom výmere.

Podľa § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 2 ods. 1 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. predmetom dane je

- a) dodanie tovaru za protihodnotu,
- b) poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou,
- c) nadobudnutie tovaru za protihodnotu v tuzemsku z iného členského štátu Európskych spoločenstiev („ďalej len členský štát“),
- d) dovoz tovaru do tuzemska.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť pri dovoze tovaru vzniká

- a) prepustením tovaru do colného režimu voľný obeh,
- b) prepustením tovaru do colného režimu aktívny zušľachtovací styk v systéme vrátenia,
- c) ukončením colného režimu dočasné použitie,
- d) pri späť dovážanom tovare prepustením do colného režimu voľný obeh z colného režimu pasívny zušľachtovací styk,
- e) nezákonným dovozom tovaru,
- f) odňatím tovaru colnému dohľadu,
- g) v ostatných prípadoch, keď vznikne colný dlh pri dovoze tovaru.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť pri tovare podľa odseku 1 vzniká dňom prijatia colného vyhlásenia na prepustenie tovaru do príslušného colného režimu alebo dňom, v ktorom colný dlh vznikol iným spôsobom ako prijatím colného vyhlásenia. Daň je splatná v lehote pre splatnosť cla podľa colných predpisov.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnuteľné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a podobné nehmotné veci a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí.

Podľa § 69 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z.z. pri dovoze tovaru je povinná platiť daň osoba, ktorá je dlžníkom podľa colných predpisov, alebo príjemca tovaru, ak pri dovoze tovaru je dlžníkom podľa colných predpisov zahraničná osoba, ktorá je držiteľom jednotného povolenia podľa osobitného predpisu vydaného colným orgánom iného členského štátu, a tento dlžník nepoužije dovezený tovar na účely svojho podnikania.

Podľa § 51 ods. 1 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. d) citovaného zákona, má dovozný doklad potvrdený colným orgánom, v ktorom je platiteľ uvedený ako príjemca alebo dovozca.

Podľa čl. 9 ods. 1 Smernice Rady 2006/112/ES „Zdaniteľná osoba“ je každá osoba, ktorá nezávisle a na akomkoľvek mieste vykonáva ekonomickú činnosť, odhliadnuc od účelu alebo výsledkov tejto činnosti.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. ekonomickou činnosťou (ďalej len "podnikanie") sa rozumie každá činnosť, z ktorej sa dosahuje príjem a ktorá zahŕňa činnosť výrobcov, obchodníkov a dodávateľov služieb vrátane ťažobnej, stavebnej a poľnohospodárskej činnosti, činnosť vykonávanú ako slobodné povolanie podľa osobitných predpisov, duševnú tvorivú činnosť a športovú činnosť. Za podnikanie sa považuje aj využívanie hmotného majetku a nehmotného majetku na účel dosahovania príjmu z tohto majetku; ak je majetok v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, považuje sa jeho využívanie na účel dosahovania príjmu za podnikanie v rovnakom pomere u každého z manželov, ak sa manželia nedohodnú inak.

Podľa § 220 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že zistil dôvod na to, aby sa odchýlil od právnych záverov žalovaného i krajského súdu.

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

V prejednávanom prípade bolo potrebné posúdiť, či daňové orgány postupovali pri vydaní rozhodnutí správne a či pri vyrubení rozdielov dane rozhodli v súlade so zákonom.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-465/03 Kretztechnik a C-408/98 Abbey National, ktoré síce riešili odlišné skutkové okolnosti, avšak je z nich možné vyvodiť určité princípy vzťahujúce sa na odpočet dane. Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-465/03 Kretztechnik v bode 35 uvádza, aby bolo možné odpočítať DPH, musia plnenia uskutočňované na vstupe priamo a bezprostredne súvisieť s plneniami na výstupe, pri ktorých je DPH odpočítateľná.

Ako vyplýva z uvedeného rozsudku, ako aj z ustanovenia § 49 ods. 2 písm. d/ zákona č. 222/2004 Z.z. a Smernice Rady 2006/112/ES, žalobca splnil podmienky na to, aby si mohol odpočítať daň z pridanej hodnoty, ktorú zaplatil pri dovoze tovaru na územie Slovenskej republiky.

Zákon o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v roku 2008 t.j. v posudzovanom období, stanovil osobitnú právnu úpravu vzniku daňovej povinnosti pri dovoze tovaru do tuzemska v § 21 citovaného zákona tak, že daňová povinnosť pri dovoze tovaru do tuzemska (§ 2 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona) vzniká prepustením tovaru do colného režimu voľný obeh. Daňová povinnosť vzniká v tomto prípade dňom prijatia colného vyhlásenia na prepustenie tovaru do príslušného režimu a je splatná v lehote pre splatnosť cla podľa colných predpisov (§ 21 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z.).

Ako je uvedené v predchádzajúcom odseku, zákon č. 222/2004 Z.z. obsahuje osobitnú právnu úpravu vzniku daňovej povinnosti pri dovoze tovaru (§ 21), osobitnú právnu úpravu vzniku daňovej povinnosti pri dodaní tovaru a služby (§ 19), osobitnú právnu úpravu vzniku daňovej povinnosti pri nadobudnutí tovaru z iného členského štátu.

Zákon o dani z pridanej hodnoty rovnako stanovuje v § 49 v ods. 1 a 2 právo platiteľa a zákonné podmienky, za ktorých je možné odpočítať daň z tovarov a služieb, ktoré platiteľ použije na dodávky tovarov a služieb od dane, ktorú je platiteľ povinný zaplatiť.

Podľa názoru súdu nie je medzi účastníkmi konania sporné, že platiteľom dane z pridanej hodnoty v posudzovanom prípade dovozu tovaru do colného režimu voľný obeh je žalobca a to v súlade s § 69

ods. 8 zákona č. 222/2004 Z.z., keďže bol dlžníkom podľa colných predpisov. Žalobcovi vznikla v posudzovaných prípadoch daňová povinnosť zaplatiť daň titulom dovozu tovaru a nie na základe dodania tovaru alebo služby. Od tejto dane má platiteľ právo si odpočítať daň z pridanej hodnoty z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ.

Je nesporné, že daňová povinnosť vznikla žalobcovi dňom prijatia colného vyhlásenia a poukazujúc na princíp daňovej neutrality, nenašiel odvolací súd žiaden zákonný dôvod vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu - žalobca predmetný tovar po prebalení odoslal do tretej krajiny, na neuplatnenie princípu daňovej neutrality a teda na nemožnosť žalobcu zaplattenú daň odpočítať, keď v tomto prípade realizoval službu prebalenia tovaru, súčasťou ktorej bol i dovoz tovaru z tretej krajiny a odoslanie toho istého tovaru do tretej krajiny. Súdu nie je zrejmé, ako je možné vykonať prebalenie tovaru, bez tovaru samotného.

Pokiaľ v tomto prípade prišlo k porušeniu iných právnych predpisov - nesprávne určený colný režim a pod., k tomu sa súd nebude vyjadrovať, keďže uvedené rozhodnutia neboli v tomto konaní žalobcom napadnuté a netvoria predmet súdneho prieskumu.

Podľa názoru senátu žalobca postupoval správne, keď od sumy dane z pridanej hodnoty, ktorú bol povinný zaplatiť ako platiteľ za dovoz tovaru do tuzemska, si uplatnil právo na odpočet dane za dodávky tovaru a služieb a to aj preto, že tu existuje ekonomická súvislosť, ktorá tkvie v skutočnosti, že bez reálneho dovozu tovaru do pracoviska žalobcu, by nebolo možné vykonať objednané služby vzťahujúce sa i k predmetnému tovaru, t.j. žalobca by nemohol realizovať svoju ekonomickú činnosť - službu prebalenia tovaru.

Nezákonne postupoval správca dane i žalovaný, keď bez zákonného dôvodu uplatňovali proti žalobcovi tzv. nemožnú podmienku tvrdiac, že si žalobca nemohol uplatniť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty a to aj napriek tomu, že povinnosť zaplatiť daň tu existovala. Osvojením názoru správcu dane i žalovaného by prišlo k porušeniu jedného zo základných princípov úniového práva uplatňovaných na daň z pridanej hodnoty a to princípu neutrality. Nie je možné na jednej strane od dovozcu tovaru vyžadovať zaplattenie dane z pridanej hodnoty a to z hodnoty dovezeného tovaru a na strane druhej tvrdiť, že nie je možné daň odpočítať, z dôvodov neexistujúcich v zákone (žalobca tovar nenadobudol do svojho vlastníctva, ale len vykonal baliace a skladovacie služby podľa pokynov vlastníka tovaru a tovar odoslal z územia Slovenskej republiky do tretej krajiny; zákon o dani z pridanej hodnoty neupravuje daňovú povinnosť platiť daň z pridanej hodnoty pri odoslaní tovaru z územia Slovenskej republiky do tretej krajiny § 2 ods. 1 citovaného zákona; v tomto prípade nešlo o odoslanie a zároveň predaj predmetného tovaru, keďže k zmene vlastníka tovaru ani k inému prevodu podľa zisteného stavu veci neprišlo).

Daňový subjekt mohol dodať služby prebalenia tovaru, ak aj neexistovalo vlastnícke právo žalobcu k dovezenému tovaru, keďže žiadne ustanovenie zákona to nezakazuje. Daňový subjekt zabezpečil dovoz tovaru pre iného - pre vlastníka tovaru (plnenie na vstupe), čo mu umožňujú colné predpisy, a fakturoval služby prebalenia, ktoré na tomto tovare vykonal pre svojho odberateľa na území Slovenskej republiky - vlastníka tovaru (plnenie na výstupe). Uplatnil si nárok na odpočítanie dane vypočítanej a zaplatenej z hodnoty takto obstaraného (dovezeného) tovaru, ktorú žalobca zaplatil pri dovoze tovaru na územie Slovenskej republiky, na výstupe daň vypočítanú z hodnoty prebaleného tovaru nikdy nefakturoval, keďže k žiadnemu prevodu tovaru samotného neprišlo. Fakturoval svojmu odberateľovi do tretej krajiny cenu za poskytnuté služby a odviedol len daň vzťahujúcu sa na poskytnuté služby „copakingu“.

Odvolací súd sa nezaoberal správnosťou zatriedenia a zaradenia predmetného dovezeného tovaru do príslušného colného režimu a závery a úvahy krajského súdu si v tejto časti neosvojil, keďže predmetom súdneho prieskumu zákonnosti v tomto konaní nie je rozhodnutie príslušného colného úradu o zaradení žalobcom dovezeného tovaru do príslušného colného režimu, ale rozhodnutie správcu dane o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty, ktoré vychádza zo skutkového stavu veci v čase jeho vydania.

Na základe uvedeného najvyšší súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/202/11-184, 2S/156-165/12 zo dňa 20.06.2012 zmenil § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p., zrušil rozhodnutia žalovaného a správcu dane podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ako i pre zistenú nepreskúmateľnosť rozhodnutí - pre nedostatok dôvodov a vec vrátil správcovi dane na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Poukazujúc na uvedené dôvody a výrok rozhodnutia použil senát odvolacieho súdu dostatok argumentov, ktoré ho viedli k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná a návrh žalobcu, aby sa najvyšší súd obrátil s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor Európskej únie, tak považuje za predčasný tiež preto, že prišlo k zmene rozsudku krajského súdu ešte skôr než bolo podanie žalobcu - návrh na polozenie prejudiciálnej otázky - doplnené v písomnej forme (§ 42 ods. 1 druhá veta O.s.p.), ako aj z dôvodu, že najvyšší súd vychádzal v tomto štádiu konania zo znenia právnych predpisov Slovenskej republiky, ktoré v plnej miere bolo možné na daný skutkový stav aplikovať bez nevyhnutnosti požiadať o výklad práva únieového, a to i pre samotnú nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí.

O náhrade trov odvolacieho konania konajúci súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 2 O.s.p. tak, že žalobcovi na náhradu priznal trovy celého konania, keďže v konaní bol úspešný.

Právny zástupca predložil dňa 21.01.2013 vyúčtovanie trov právneho zastúpenia. Celkom bolo preskúmaných 11 rozhodnutí žalovaného zo dňa 13.10.2011 č. I/222/19038-107776/2011/992895-r, č. I/222/19038-107778/2011/992895-r, č. I/222/19038-107780/2011/992895-r, č. I/222/19038-107781/2011/992895-r, č. I/222/19038-105511/2011/992895-r, č. I/222/19038-107772/2011/992895-r, č. I/222/19038-107773/2011/992895-r, č. I/222/19038-107782/2011/992895-r, č. I/222/19038-107788/2011/992895-r, č. I/222/19038-107784/2011/992895-r, č. I/222/19038-107789/2011/992895-r. Na Najvyššom súde Slovenskej republiky boli uvedené rozhodnutia vedené pod 11 spisovými značkami 3Sžf/78-88/2012.

Trovy konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia za prevzatie zastúpenia zo dňa 31.10.2011 vo výške 11x 123,50 € (1.358,50 €) podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.) vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý v roku 2011 bol 741 € a režijný paušál 11x 7,41 € (81,51 €).

Za žalobu zo dňa 24.11.2011 vo výške 11x 123,50 € (1.358,50 €) podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 11x 7,41 € (81,51 €).

Za pojednávanie konanom dňa 06.06.2012, ktoré bolo odročené, avšak došlo na ňom aj k prejednaniu veci, vo výške 11x 127,16 € (1.398,76 €) podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý v roku 2012 bol vo výške 763 € a režijný paušál 11x 7,63 € (83,93 €).

Za písomné podanie na súd zo dňa 12.06.2012, na základe uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06.06.2012 vo výške 11x 127,16 € (1.398,76 €) podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 11x 7,63 € (83,93 €).

Za pojednávanie konanom dňa 20.06.2012 na Krajskom súde v Bratislave vo výške 11x 127,16 € (1.398,76 €) podľa § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 11x 7,63 € (83,93 €).

Za odvolanie zo dňa 14.09.2012 vo výške 11x 127,16 € (1.398,76 €) podľa § 14 ods. 1 písm. e/

vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 11x 7,63 € (83,93 €).

Celkovo predstavujú trovy právneho zastúpenia sumu vo výške 8.810,78 €. Ďalej bola právnenému zástupcovi, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) priznaná uplatnená DPH zo základu 8.810,78 € podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 20 % v sume 1.762,16 €.

Trovy ďalej pozostávajú z náhrady za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 152,52 € (12x začatých polhodín po 12,71 €) za cestu na pojednávanie dňa 06.06.2012 a vo výške 152,52 € (12x začatých polhodín po 12,71 €) za cestu na pojednávanie dňa 20.06.2012, t.j. $2 \times 152,52 = 305,04 \text{ €} + 20 \% \text{ DPH} = 366,05 \text{ €}$.

Súd priznal právnenému zástupcovi žalobcu náhradu za cestovné na pojednávanie na Krajský súd v Bratislave dňa 06.06.2012 z Košíc do Bratislavy a späť za 800 km (2x 400 km) osobným motorovým vozidlom zn. Audi A8 pri deklarovanej spotrebe 9,6 l na 100 km podľa predloženého technického preukazu vozidla a cene nafty preverenej súdom na www.natankuj.sk vo výške 1,412 € za 1l. Bola priznaná náhrada za spotrebované pohonné látky vo výške 108,44 € (priemerná spotreba 9,6l/100 km x 800 km x 1,412 € = 108,44 € v súlade s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov) a základná náhrada za každý 1 kilometer jazdy vo výške 146,40 € (800 km x 0,183 €) v súlade s § 7 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov v spojení s § 1 písm. b/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 632/2008 Z.z. z 18. decembra 2008 o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách.

Súd priznal právnenému zástupcovi žalobcu náhradu za cestovné na pojednávanie na Krajský súd v Bratislave dňa 20.06.2012 z Košíc do Bratislavy a späť za 800 km (2x 400 km) osobným motorovým vozidlom zn. Audi A8 pri deklarovanej spotrebe 9,6 l na 100 km podľa predloženého technického preukazu vozidla a cene nafty preverenej súdom na www.natankuj.sk vo výške 1,409 € za 1l. Bola priznaná náhrada za spotrebované pohonné látky vo výške 108,21 € (priemerná spotreba 9,6l/100 km x 800 km x 1,409 € = 108,21 € v súlade s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov) a základná náhrada za každý 1 kilometer jazdy vo výške 146,40 € (800 km x 0,183 €) v súlade s § 7 ods. 2 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách v znení neskorších predpisov v spojení s § 1 písm. b/ opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky č. 632/2008 Z.z. z 18. decembra 2008 o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách. Spolu za cestu na obe pojednávania patrí advokátovi náhrada cestovných výdavkov vo výške 509,45 €.

Súd tiež priznal náhradu za ubytovanie v Bratislave z 19.06.2012 na 20.06.2012 vo výške 116,30 €, čo žalobca preukázal daňovým dokladom o zaplatení.

Trovy konania tiež pozostávajú zo zaplatených súdnych poplatkov za žalobu (11x 66 € a za odvolanie (11x 66 €), t.j. 22x po 66 €, čo predstavuje spolu 1.452 €.

Celkom boli žalobcovi priznané na náhradu trovy konania vo výške 1.452 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 11.564,74 € ($8.810,78 \text{ €} + 1.762,16 \text{ €} + 509,45 \text{ €} + 366,05 \text{ €} + 116,30 = 11.564,74 \text{ €}$), čo spolu predstavuje 13.016,74 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.